

— Господа, вие ми изглеждате много учени хора. Може да сте ходили въ Френско, Ингилижко или Нѣмция. Видѣли сте много чудни нѣща и знаете, че на свѣта дяволиитѣ не се свѣршватъ. Ето, и азъ знамъ една хитрина, ако щете фокусъ го наречете, и съмъ убеденъ, че много ще ви зачуди.

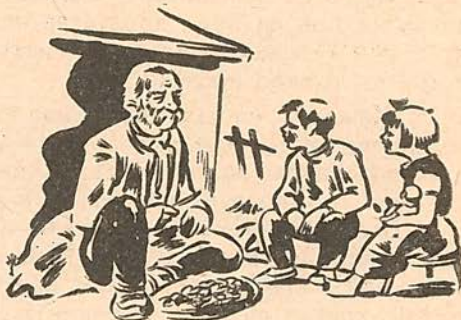
— Казвай да видимъ, какво знаешъ, — каза единиятъ.

— Виждате ли тоя пандишпанъ? Сложете го на масата, похлюпетъ го съ една сждина, а после азъ безъ да я пипна, ще изямъ пандишпана. Ако направя това, вие плащате!

Момчетата се закискаха.

— Гладна кокошка просо сънува. Може ли такова нѣщо? Да го изядешъ безъ да махнешъ сждията? — присмъ ми се единиятъ.

Другитѣ грабнаха пандишпана, сложиха го на масата, далечъ отъ менъ и го похлупиха съ една дълбока сждина.

— Ха така! — извикахъ азъ. — Натискайте съ ржце, че като направя фокуса, пандишпана ще уфейка. Сега гледайте!

Всички ме зяпаха, Дойде стопанинътъ на бозаджийницата — и той искаше да види това чудо невидѣно. Наоколо се натрупаха и други хора. Безъ пари фокусъ ще гледатъ! Всички мълчаха и чакаха да видятъ какво ще стане. Азъ скръстихъ ржце на гърди, устремихъ погледъ въ сждината и забъбрихъ каквото ми дойде на устата. После приближихъ и извикахъ:

— Вижте сега дали пандишпана е тамъ!

Дигнаха капака, а азъ съ най-голѣма бързина грабнахъ пандишпана безъ да пипна сждината и лакомо го захапахъ.

Всички ахнаха отъ очудване. Нѣкои почнаха да протестиратъ, че съмъ ги измамилъ. Но другитѣ погледнаха, па ме потупаха по рамото и весело се закискаха.

— Браво, бе момче! Фокусътъ ти излѣзе малко шмекерия, но умъ имашъ въ главата, — рекоха и ме почерпиха и боза.

— Знамъ и по хубави фокуси! — отвърнахъ скромно съ пълна уста, — но тѣхъ ще покажа другъ пжтъ. . .

Дѣдо млъкна. Ние забравихме глада си и съ весели очи го гледахме. Мислитѣ ни отлетѣха въ това далечно време, когато той е скиталъ изъ Влашко — гладенъ, немилъ и недрагъ — хъшъ, прокуденъ отъ турцитѣ и е правилъ фокуси, за да не умре отъ гладъ.

Вратникътъ заскърца. Мама се връщаше.

— Гладни ли сте? — попита ни тя отдалече. — Ха сега съгметете огъня, че да ви меся топла пита.

— Нищо, мамо, — каза сестричето ми. — Може пжкъ и една вечеръ да не ядемъ. Нѣма да умрѣмъ гладни я! — И тя погледна дѣда, засмъ се, хвърли се на шията му и го зацѣлува.

Петъръ Стжповъ